

ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

“Πρώτα πρέπει να αγοράσεις σκόνη, μπαρουτιού, όχι αλεύρι, και όχι τόσο χοντρή όσο του κανονιού! Μετά πρέπει να βάλεις τη σκόνη μέσα πρώτα και να αφήσεις να περιστέψει και λίγο. Μετά να βάλεις μέσα τη σφαίρα, αλλά όχι τη σφαίρα πριν τη σκόνη αλλιώς δεν θα φύγει.... Χά, χά, είναι πράγματι μια μεγαλειώδης λογική φίλε Κέλλερ”

Φίοντορ Ντοστογιέφσκι, «Ο Ηλίθιος»

Πάει καιρός που οι άρχοντες του κόσμου αποφάσισαν να μας συμπεριφέρονται σαν σε ηλίθιους. Αυτό δεν θα ήταν ίσως τόσο κακό από μόνο του εάν από τη μακροχρόνια χρήση –μέχρις εθισμού!- δεν είχαμε καταλήξει να υιοθετήσουμε την ηλιθιότητα σε καθημερινό επίπεδο.

Επιπλέον, σαν μια μοναδική απόδειξη της συλλογικής ηλιθιότητας του ανθρώπινου είδους οι αφέντες μας ζήλησαν τόσο το εμπόρευμα τους ώστε αργά και σταθερά αφέθηκαν να μολυνθούν και οι ίδιοι.

Φανερά και ξεκάθαρα πλέον πορευόμαστε πλήρως ακρωτηριασμένοι –στο πνεύμα πολύ πριν απ’ το σώμα- εως την τελική καταστροφή που δεν έχει όνομα. Διαλέχτε όποιο όνομα θέλετε, ανεργία, υπερθέρμανση, πείνα, μεταλλάξεις. Όλα αυτά δεν είναι παρά οι ενδείξεις ότι το περίφημο μεγαλόурγημα της φύσης που ακούει στο όνομα άνθρωπος εγκεφαλος απέτυχε κατ’ αρχήν ως μηχανή επίλυσης προβλημάτων.

Σαν τον Τιτανικό, η μεγαλειώδης πορεία του ανακόπηκε από το παγόβουνο της οικονομίας και της κυριαρχίας. Ενόσο το πλοίο βυθίζεται, οι καταγγέλλοντες και οι διαμαρτυρόμενοι, μαρτυρούν πριν από όλα, την ριζική αδυναμία επι του Πρακτέου. Στην προ-τηλεοπτική και παλαιο-θεαματική περίοδο της ανθρωπότητας, υπήρχε ακόμη χώρος για να συντεθούν η Θεωρία και η Πράξη.

Ο σύγχρονος κόσμος, ως απόλυτο βασίλειο της διαχωρισμένης σκέψης αδυνατεί να γεφυρώσει τα αβυσσαλέα χάσματα ανάμεσα στο κομματικό και το ατομικό, ανάμεσα στην εξέγερση και την επανάσταση, και εν τέλει ανάμεσα στο άτομο και την αγέλη. Σε αυτά ακριβώς τα χάσματα όμως πρόκειται να καταβαρθρωθεί πολύ σύντομα.

Για τον ελεύθερο άνθρωπο η για τους αρχαίους που ακόμη γνώριζαν κάτι απ το μυστικό της αυθεντικής ύπαρξης, οι απειλές που εκτόξευε η πραγματικότητα έρχονταν πάντα σε δεύτερη μοίρα μπρός στο διακύβευμα της αληθινής και πλούσιας ζωής. Όλα τα άλλα ήταν δικαιολογίες για τους δούλους και τα σκυλιά!

“Ας μην ξεχνάμε ότι οι αιτίες των ανθρώπινων πράξεων είναι απίστευτα πιο σύνθετες και περίπλοκες από τις εξηγήσεις που συνήθως ακολουθούν” Ibid.

Και οι αιτίες της καταστροφής επίσης, γι αυτό ας προσέχετε τα βήματα σας, στο εφεξής θα είναι παντού νάρκες!

Αθήνα, 1^η Μαΐου 2008

